

Christensen: Det er ganske vist ikke med Hensyn til det væsentlige Indhold af dette lille Lovudkast, at jeg har begjært Ordet. Jeg maa tilstaae, at jeg i saa Henseende kun er lidet eller rettere sagt slet ikke enig i, hvad den høitagtede sidste Taler har erindret derimod. Det, der væsentligst bevægede mig til at rejse mig, er Hensynet til, at med dette Lovudkast er os forelagt en saakaldet Anordning, en Anordning, undertegnet af Hs. Maj. Kongen og parapheret af den høitærede Kirkeminister, og det er den Form, hvori denne Anordning er kommen, der forekommer mig at have særligt Krav paa Opmærksomhed. Det er idetmindste efter min Opfattelse første Gang, at dette Phænomen har vist sig for os. Jeg skulde ikke have nogen væsentlig Betænkelighed ved samme Anordning, dersom den var givet blot som en ministeriel Bestemmelse paa Ministerens Ansvar, og den altsaa med Hensyn til sin forbindelse: Gyldighed for Børgerne ikke havde anden Vægt end den, den vilde have ifølge dens Overensstemmelse med den bestaaende Lov, og som navnlig ikke vilde medføre anden Forpligtelse for Børgerne end i alt Fald den, at de foreløbig maatte adlyde den, men derhos kunde klage derover for Domstolene. Det forekommer mig, at de, der maatte føle sig brøstholdne ved denne Anordning, ere komne ind i en mislig og ved Grundloven ikke hjemlet Stilling. Betragtes den som Lov, hvilket man maa antage at være Hensigten, da vil det, naar man seer hen til, at det er Hs. Majestæt Kongen, Souveræinen, der er dragen ind med deri, have megen Vansteligheid med behørig Virkning at undergive den Domstolenes Prøvelse, og jeg formaar ikke at see, hvad der har været den egentlige Hensigt med, at lade den emanere i denne høitidelige Form. Jeg vil tilføie, at hvad Anordningens Indhold angaaer, da vilde jeg ganske vist, naar det var fremsat i en Lov, i det Væsentligste samstemme med det; men deraf følger ikke, at jeg jo maa føle megen Betænkelighed ved at modtage det og lade det hengaae upaaagtet og uden Forbehold, saaledes som det her er os forelagt. Jeg vil derfor ret meget ønske, at den høitærede Minister vilde med Hensyn til dette Moment meddele os de Forklaringer og Oplysninger, hvortil han maa-

ikke er istand, men som jeg tilstaaer, at jeg ikke har formaaret at tilegne mig. Jeg henleber saameget mere Opmærksomheden derpaa, som jeg nærer det Haab, at ogsaa og ikke mindst dette formelle Moment, maa blive Gjenstand for den Prøvelse, som jeg forudsætter, at Thinget vil undergive Sagen i et Udvalg.

Kirke- og Underviisningsministeren: Da jeg bestemte mig til at indstille til Hs. Majestæt Kongens allerhøieste Approbation Anordningen af 2den Oktober d. A., var det mig særdeles hjært, at der var et lille Punkt, med Hensyn til hvilket der behøvedes Lovgivningsmagtens Samtykke, thi derved vilde der blive givet denne den meest passende Leilighed til at høre sig om det Spørgsmaal, hvorom de to ærede Talere have fremsført deres Mening. En Ting har været mig paafaldende i begge de ærede Taleres Uttringer, nemlig at de slet ikke ere gaaede ind paa at undersøge Anordningens Bestemmelser, for af deres Bestaafenhed at see, hvorvidt sammes Indhold henhørte under Lovgivningsmagten eller under Administrationen, og det er dog paa denne Undersøgelse af disse Bestemmelseres Charakter, at det hele Spørgsmaals Afgjørelse berouer. (Christensen: Ja, ganske vist!). Rigge disse indenfor Administrationens Omraade, har Regjeringen været i sin gode Ret til at udstede Anordningen. Findes der derimod i Anordningen Bestemmelser, der gjøre Forandringer i den bestaaende Lovgivning, eller hvorom det dog maatte være indlysende, at dertil udfordredes Lovgivningsmagtens Samtykke, foreligger der her et Misbrug, og jeg vilde da ønske, at hvis det ærede Landskings Medlemmer virkelig skulde dele denne Anskuelse, de da paa en eller anden Maade, ved et Votum, vilde tilkjendegive dette. En saa grov Misforstaaelse om Grændsen for den administrative Magts Omraade vilde, hvis den virkelig fandt Sted fra min Side, naturligvis for mig frenkalde de aller alvorligste Betragtninger med Hensyn til min egen Stilling. Den sidste ærede Taler sagde, at det var noget Nyt, og at denne høitidelige Form undrede ham. Det er paa ingen Maade noget Nyt. Vi have jo en vis Frihed med Hensyn til Mayne. Om den kaldes en Forordning eller